Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the ima-ges to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

GÖTEBORGS STADSBIBLIOTEK

ACHERONTIA

GUSTAF UDDGREN

Till Skalden Harald Jacobson
med vänskap från Förf.

GUSTAF UDDGREN.

ACHERONTIA

PROSADIKTER

(PARIS 1896—GÖTEBORG 1897)

TRYCKERIAKTIEBOLAGET SVEAS FÖRLAG
STOCKHOLM

1902

INNEHÅLL.

RÖSTEN AF EN OKÄND. I—IV.

IDOL.

»UNDER EN DANSANDE STJÄRNA».

SKALDENS KRONA.

NATTENS JÄTTE.

FÖRFÄDRENS FORUM.

DEN DYSTRE SEGRAREN.

VAMPYRERNAS NATT.

VISION.

VENUS OCH LIEMANNEN.

DEN ANDRE.

RÖSTEN AF EN OKÄND.

I.

Vildvinet har slingrat sina rankor lika högt som mina drömmar nå.

Det har förlorat sitt rotfäste vid jorden och hämtar sin näring blott från det som sväfvar fritt i rymden.

Jag har låtit alla de minnen från lifvets allfartsväg som tynga andens vingar sjunka ned i den djupa brunn, där jag begrafver allt som hindrar mig från att skåda skönheten.

Då är det, i dessa stunder af alabasterklar tystnad, då förnimmer jag hans röst tala till mig likt ett förklunget eko som ånyo vaknat till lif.

— Jag vill ut! Ut vill jag! tycker jag mig alltjämt höra honom ropa.

Men hans röst är så långt borta. Den höres endast som en ständig ström af ord, af ord som flyta i hvarandra utan uppehåll, ord hvars mening jag ej ens förmår gissa mig till.

Är det kanske därför att jag så gärna vill se solen, att gröngräset synes så ljuft för mina ögon, som jag ej förmår lyssna nog tyst till hans stämma? Eller är det kanske därför, att då jag vandrar omkring bland människorna, synas de alla höga likt gudar?

Jag ser deras läppar glöda. Deras som jag aldrig får kyssa. Det är väl detta som hindrar mig att höra hans röst?

Och dock finnes den där alltid. Den ljuder som från ett ständigt slutet fängelse. Som då en orättvist inspärrad alltjämt talar till sitt försvar utan att hans röst förmår genomtränga de alltför tjocka väggarne till hans cell.

Hur skall jag finna fängelsets portar att jag må låta upp dem för honom?

Han talar alltjämt. Och jag vet att han talar till mig.

Hvilka rikedomar af skönhet som ständigt gå förlorade! De komma fram, och försvinna i den natt från hvilken intet återvänder.

En fattig, kan han ha råd att förlora så mycket? Det går hela dagar förbi utan att hans ord tränga fram till mig. Månader, ja, jag tror hela år hafva förgått utan att jag en enda gång förnummit hans stämma.

Långa tider vandrar jag omkring så ensam. Jag har ingen att tala med och då jag emellanåt riktar ett ord, som legat mitt hjärta nära, till någon jag tillfälligtvis möter, får jag aldrig svar på det jag frågar efter.

Hvarför kan då ej han bli min vän, denne okände, hvars röst jag anar? Om jag blott kunde närma mig honom, om hans ord blott kunde nå fram till mig, jag tror att ensamheten då aldrig skulle kännas tryckande, att jag skulle vandra omkring begjuten af ett ständigt solsken.

II.

Jag sitter i dag ånyo ensam på min kammare.

Jag har länge ströfvat omkring uti en park, där det döende lifvet utstrålade sin sista längtan i eldens och blodets hetaste färger.

Mitt hjärta klappade så sakta, att jag förnam knastrandet af hvarje blad som förtrampades under min fot.

Jag är tystare än någonsin och dock förmår jag ej höra den stämma hvars ord jag törstar efter.

I stället ser jag i mitt inre öppna sig ett stort hvalf liksom i ett gammalt slott.

Jag ser midt inne under hvalfvet, där ljuset är renast, skepnaden af en kvinna hvila på en hög bädd af marmor.

Hon hvilar där som i vaken sömn. Hon slumrar, men dock tyckes hon förnimma allt som sker omkring henne.

Det är, som om hon ej endast lyssnade till hur spindlarne spänna sina fina nät mellan hvalfvets bågar. Nej, som om allt det andra ute i den stora världen, som om allt det också återljöd inne i hennes klara drömmar.

Då höres en röst genomtränga den kalla luften här inne:

»Drömmerska! Prinsessa! Stig upp. Hvila ej altför länge på denna bädd som liknar en graf.

»Jag ber dig, stig upp. Århundraden ha väntat på att du skall stiga ned från din tron. Det är tid att du kommer.

»Gå ut midt ibland oss. Kom och ställ dig i vår midt. Vi längta alla efter dig. När du är hos oss, skola vi alla känna det skönt att lefva.»

III.

En dag uppfylld af dessa små taggar som stinga.

Utanför mitt fönster hviner stormen och kommer träden att i ångest slingra sina armar kring hvarandra.

Inne i mitt hjärta ligger en orm hopringlad. Sakta, sakta dricker han sig otörstig.

Jag måste hånle åt mig själf. Är inte jag,

är inte du, en människa född att ständigt bära gudarnes lätta leende på sina läppar? Hvarför låta vi då det bästa frätas bort till ingen nytta?

Och dock är det så litet som fordras för att ställa allt till rätta. En enda solskensdag kan göra dig till konung i ett rike, skapadt endast för din skull. Ett hjärtligt ord från en väns stämma kan skänka dig en hel värld.

Och dock går du här blind och släpar under dagar och nätter på dessa små sorger som förgifta sekundernas sötma.

Haf mod att blicka rätt in i solens fullhet och du kan skaka af dig sorgerna likt damkorn som endast tillfälligt fastnat på dig.

IV.

Det är detta jag ville säga dig:

De påstå att allt det som är skönt alltmer försvinner från jorden. Ja, de tala som skulle det redan vara borta.

Är det väl möjligt!

Jag vet blott, att så ofta jag ostörd af andra kan blicka in i mig själf, breder sig alltid ett konungadöme af skönhet ut framför mina blickar.

Nyss har jag kunnat skåda endast lifvets vederstygglighet resa sig upp omkring mig med de bleka anletena och de blodiga söndersargade läpparne.

Och nu, när jag blickar in i mitt inre, är det ett landskap jag ser, där allt sträcker sig jublande upp emot solen. Där ej ens skuggan har en form som skrämmer.

Det är som ett landskap en stilla sommarmorgon, innan ännu människorna och djuren vaknat upp. Då himlen ännu ligger tätt invid jorden.

Ett sådant landskap är det, men kristalliseradt så att det hvardagliga aldrig kan tränga sig in och störa friden.

Hvilka blommor och hvilka träd där kunna växa! Ingen urskog har kunnat drömma om en sådan prakt. Det är som en afskedsblick ur en döende väns öga.

Hur ofta har dock ej den skoningslösa stormvinden härjat min skönhets land? Då har allt det rika och yppiga varit som bortsopadt. Jag har sedt det utbredt framför mig likt en nyharfvad åker. Intet som gaf en aning om lif, ej ett grässtrå, ej ens en skygg violblomma.

Länge har jag dock ej behöft betrakta det, så ha de börjat att komma åter, dessa min kärleks blommor.

Först en mängd små röda, de käckaste. Så med ens alla de gula, de stingande starka. Till sist här och hvar de veka, violetta, de som böja hufvudet.

Och så har slutligen hela denna drömmens urskog stått där liksom förut. En urskog, där aldrig den ena plantan förtrampar den andra, där alla blicka solen fritt till mötes.

Lika fullt hafva de alltjämt ånyo mejats ned af lifvets frostiga vindar.

Men ännu har det aldrig händt att de ej kommit tillbaka. Tvekande hafva de väl kommit emellanåt, då vinden varit alltför våldsam. Till slut stodo de där dock ånyo. Helst någon stilla stund då jag var god.

Hvem vågar säga att skönheten ej mera finnes?

O, kunde du blott låta dina blommor växa sig så stora att du alltjämt kunde se dem! Då skulle du aldrig mera tvifla på att icke vår tid äger lika mycket skönhet som någon annan, då människorna förvandlade lifvet till drömmar.

IDOL.

Hon skrider fram öfver en äng, där marken blott är blommor. Hennes hvita fötter trampa på fuktiga kalkar, men ej ens den sprödaste stängel förkrossas under hennes steg. I hennes fotspår resa de sig dubbelt friska.

Hon fortsätter alltjämt framåt, alltjämt fladdrar hon bort mot den okända, likt en fjäril, som söker lifvets sötma äfven hos den oansenligaste.

Söker hon då verkligen något? O, nej, nej! Från hennes anlete framstrålar denna klarhet, som blott den vinner, hvilken tömt giftets bägare till botten.

För henne fins det intet att taga, ty hon har allt att gifva. Är det därför att hon skänkt så mycket åt andra, åt alla som bedja, är det därför hennes händer blifvit så stilla? Är det därför de hvila på hennes bröst likt dufvor som drömma?

Ingen utom ängens blomster får kyssa hennes klädningsfåll. Ingen utom solens strålar får vidröra hennes skimrande hår.

Och dock är det en, som söker närma sig henne. Hans fötter hafva redan svikit honom, hans knän äro sargade. Hans läppar äro stumma och kunna ej framhviska flera böner. Blott hans ögon kunna ännu tala. Och de säga:

»Jag är en brunn, som törstar efter vatten. Jag är en skugga, som längtar efter ljus.

»Och dock är det nog, om blott en enda stråle från dina ögon falla ned i mitt djup. Du skall då se nya springkällor framvälla, där de forna utsinat.

»När ej ens polypen på hafvets botten med sina tusen armar kan hålla fast den gläsande strimma han älskar, hur skall jag då kunna hejda dig?

»Är jag månne för djärf? Begär jag väl för mycket? Jag flyr ju all annan lycka blott för att få vara det grässtrå, som krossas under din häl.»

Men den odödliga flyger allt snabbare och snabbare fram öfver fältet. Den bedjande släpar sig allt långsammare efter i hennes spår.

Ängens buskar söka hejda honom med skarpa taggar, ånyo slitande upp de halfläkta såren. Det är som ville de säga:

»Olycklige, vänd om! Vet du ej, att du förföljer Den Oupphinneliga?»

Men den förmätne släpar sig alltjämt vidare. Och ju längre bort den hårda och obarmhertiga försvinner, dess klarare blir glansen af hennes bild i hans ögon.

"UNDER EN DANSANDE STJÄRNA".

Jag har krossat min lyra och dock, I höge Gudar, vill jag höja min röst till att lofprisa det högsta.

Kärleken, är den ej lik en sång, hvilken knappast hunnit förklinga innan den nått fram till himlen? Hur kan jag då drista mig till att sjunga dess lof, när strängarne brustit och klangen ej mera förmår spänna sitt jättehvalf mellan himmel och jord!

Det är som att med grumlad stämma sjunga den evigt klara källans pris. Jag, som vandrar längs den förtrampade stigen, jag vill söka att följa stjärnorna på deras vandring mot det okända?

Och dock har jag dig till ledsagarinna, du, hvars öde länkas blott af solarnes ringdans.

Då du föddes här nere på jorden, sprang en dansande stjärna fram ur världsnattens sköte.

När du föddes ånyo, för andra gången föddes fram ur mitt hjärtas kval, hur fylldes ej då jordens dalar af de tusenfaldigt framspirande blommor som vattnas af mina tysta stunders frid.

Jag såg dem åter: alla de hvita som redan glömt jorden; och de röda som ännu svällde af blodets tårar.

Och jag såg dig stå där midt ibland dem, en prinsessa tillbedd af sitt folk. Sin godhet hämtade de från jorden, din var en gåfva från himlen. Alla ville de nå upp till dig, men ej ens de högsta nådde högre än till spetsen af ditt hjärta.

Prinsessa! Beatrix!

Mina händer sträcktes ofvan blommornas jubel fram emot dina händer. Mina ögon försjönko i dina och du förbjöd dem ej att stanna kvar. De hvilade ut sig hos dig likt ökenvandraren som allt hitintills blott gäckats af hägringar.

Mitt inre hade varit som en mörk graf, i hvilken själen stått lik. Din blick förvandlade grafven till ett tempel, i hvars midt en silfverblå låga ständigt flammar.

Våra läppars längtan bröt sig då fram i bristande knoppar.

Du sade:

— Olycklige, hur har du djärfts att höja dina ögon till mig? Vet du ej att det skall beröfva dig lifvets lycka?

Jag sade:

— Lyckan! För mig finnes den endast där du vandrar. Måste jag ej glömma all smärta då mina ögon förnimma närvaron af dig?

Du sade:

— Jag fordrar en lydnad som blott få förmå uppfylla. Sviker du mig, blir ditt lif sämre än de sämstes.

Jag sade:

— Jag är svag som alla de andra. Äfven jag låter ofta förleda mig att vika af från vägen. Men hvar gång jag märker att jag förirrat mig, är det dock längtan efter dig som ger mig kraft att återvända och söka tills jag finner. Min hela traktan är att närma mig dig.

Då böjde hon sig ned och hennes hand bröt af två blommor. Den röda fäste hon vid sitt eget bröst. Den hvita räckte hon åt mig.

Jag tog den. Men min hand skalf och mitt anlete betäcktes af blekhet. Var jag väl ännu mäktig att försaka allt?

Och jag bröt ut:

— Nej, nej. Din gåfva är för mäktig för mina skuldrors svaghet. Hur kan du begära att jag, som stapplar redan nu, skall kunna bära äfven korsets renhet? Tag åter din gåfva! Eller skänk mig en ny, som gör min styrka större.

Den blomma, som nyss hvilat vid hennes bröst, tog hon då och fäste vid mitt hjärta.

Från den stunden är jag fördömd till att älska hela världen.

SKALDENS KRONA.

Genom denna skog, där dagens vånda af tystnadens tårar förvandlats till en frid i drömmar, vandrar skalden sin ensliga stig.

Han är ensam som en tistel bland idel rosor, han är öfvergifven som den jord hvilken ej mera värmes af sin sol.

Tyst skrider han fram. Hans läppar hafva slutit sig hårdt tillsammans af den sorg som blott i hemlighet kan förblöda.

Så har han länge irrat omkring under trädens tempelhvalf. Han har irrat omkring tills han plötsligt stannat på den öppna plats i skogens inre, dit endast den invigde får sätta sin fot.

Framför sig ser han en äng, där månens strålar gjuta glans i hvarje pärla som darrar på gräsens blad.

Och då, då har han sett dem höja sig upp ur jorden, har sett lifvets gudinnor träda fram ur nattens hvita slöjor.

De hafva tagit plats vid hans fötter och deras längtan har från hans läppar framtvungit dessa ord:

»Att blifva färdig med all den kärlek, som ännu fladdrar med röda lågor;

att ha plockat osynliga blommor från bäfvande läppar och slutit dem inne i det som aldrig öppnar sig i ens innersta;
att ha förnummit de svällande ord som slagit upp ögonen långt efter det talet stannat;
är ej detta att finna sig själf?

»Nu, då ur mina blickar ej mera framspringa lejon med fladdrande manar, men hvita svanor glida in mot de dunkla grottorna;
nu, då själen blott betraktar sina egna sår;
nu, o under, väckes jag ofta ur mina drömmar af att en okänd kysst min panna.»

»Lyssnen till mig liksom en, hvilken vet sig blott tala profana ord, men i hvars stämma en mystisk hand någon gång inlägger en främmad melodi.»

»Den som dag för dag sett solen gå upp, men aldrig sett henne duka under för nattens köld;
den som besegrar sina egna smärtor genom att med mild stämma tala tröstens ord till dem, hvilka lida af en lätt plåga;
den som älskar en gudinna af hvit marmor så högt, att han själf trycker sönder tåren i sitt öga;
är han ej lycklig nog?»

Den stämma som talat genom hans mun hade längesedan förklungit i det osynliga. Då reste de sig upp, kvinnorna vid hans fötter. Långsamt höjde de sina armar tills deras händer förenades ofvan hans hufvud liksom ville de fläta en osynlig krans kring skaldens hjässa.

Men han riktade sin blick uppåt mot natten och då såg han, hurusom alla de stjärnor, hvilka han trott för alltid försvunna i hans inre, dem återfann han nu, fästade på himlahvalfvet . . .

När han återvände till jorden, var han ensam bland skogens furor. Kring hans hufvud var flätad en krona af halm.

NATTENS JÄTTE.

Jag vandrade ensam i en stad utan människor. Allt omkring mig var mörkt, endast inom mig själf kände jag en rest af ljus och värme.

Någon gång såg jag på afstånd en skugga, som väl kunde ha varit en människas. Då blefvo mina händer heta och ur mina ögon framträngde klara strålar.

Med framsträckta armar gick jag skuggan till mötes. Men jag famnade intet, en tom skugga gled upp öfver mig och försvann i natten bak min rygg.

För hvar gång jag stannat besviken, blef vinden allt kallare. Fast mina fötter svullnade, fortsatte jag dock att gå. Och jag gick, tills jag ej längre såg någon himmel.

»Finns det då ingen i denna stad, som har ett varmt bröst? Finns det ingen, som vill mottaga mitt hjärtas gåfva och som kan befria mig från min sveda?»

Då sträckte jag mina händer högt upp öfver mitt hufvud, så att de likt facklor grinade mot de höga husgaflarne. Mina läppar öppnade sig hårda, ej ett ljud trängde ut öfver dem, men ur murarne och ur gatans stenar bröt ett rostigt hånskratt fram.

Det kom fönsterrutorna att skallra och människoboningarnes väggar att böja och bukta sig, tills de gingo i stora vågor så att husen i vild förtviflan stötte takpannorna emot hvarandra.

Gatan mjuknade under mina steg. Mina fötter blefvo så stora, att jag knappast förmådde lyfta dem. Jag gick och gick men kunde dock ej komma vidare. Jag trampade, tills hela staden låg under mina fotsulor.

FÖRFÄDRENS FORUM.

Ute på ett stort torg hade jag stannat. Ett stilla morgonsolsken bredde ett mjukt rimfrosttäcke öfver marken.

Där stodo många hvita enbuskar, höga och smärta som människor. Men deras grenar voro knotiga och förvridna, och de sågo alla ut, som ville de spörja mig om något.

Då värmdes mitt hjärta af en sakta stigande glädje, ty dessa, som ännu hade något att spörja mig om, dem kunde jag gifva af mitt öfverflöd.

Och jag sade dem det, som de alla ville veta. Men det var blott mina ögon som talade. De sade *Ja* till alla deras frågor.

Jag såg på dem, den ene efter den andre. Och den jag såg på, han värmdes af mina blickar och hans grenar blefvo mjuka och smidiga, som ville han sträcka dem emot mig.

Jag gick från buske till buske genom de långa raderna af hvita spörjande enor, tills jag kom bort till torgets andra ända.

När jag då vände mig om, såg jag att de alla böjt sig åt det håll, hvarifrån jag kommit. Men deras grenar voro åter förvridna likt hvitnade benknotor.

Då brast glöden i mina ögon och jag gick stapplande vidare med blodad rygg och tomma ögonhålor.

DEN DYSTRE SEGRAREN.

Jag hade en dag stannat framför den trånga svarta porten, kring hvilken en unken höstvind alltid blåser. Den tyckes ständigt stå i skuggan af någonting, ty solen skiner aldrig på den.

Utan att känna hvarken ångest eller afsky gick jag fram och öppnade porten. Mitt hjärta var utskuret och hängde utanpå mitt bröst att förtorkas.

Framför mig såg jag en ändlös slätt. På ömse sidor om mig voro långa murar, som så hastigt vidgade sig utåt, att mina ögon vredo sig åt hvar sitt håll i mitt hufvud. Då jag gick några steg framåt, smärtade det mig som hade jag fallit ned från en stor höjd.

När jag kommit längre ut på slätten, växte ett stumt paradis fram ur marken. Där funnos blott blommor och de stodo utan stänglar direkt på den fuktiga myllan. De voro stora som fontäner och mjuka som bleknad sammet.

Först då jag länge betraktat dem, kunde jag se att hvar och en af dem hade sin särskilda färg. De voro gula och röda och blå, men alla så djupt dunkla som en klockton ur jordens innersta.

Och från en af dessa blommor hörde jag en stämma som frågade:

»Du, som klingar så gällt, hvarför plågar du oss med din närvaro?»

Sakta genmälte jag:

»Jag har kommit för att i din kalk offra det som förvissnat på mitt brösts åker.»

Och jag tog den blåa blomma, som växt fram ur såret i min venstra sida och lät den falla ned i fontänen bredvid mig.

Då bröts den häpna tystnaden och alla de stora blommorna började att vaja, sjungande en hymn af dunkla toner till nattens sol.

Men jag vände mig bort i vemodig glädje och började att söka efter återvägen till den värld, där man ännu hyser fruktan för döden.

Då jag riktade mina blickar mot det ännu öppna såret i min sida, funno mina fötter självmant vägen.

VAMPYRERNAS NATT.

Moln, tunga af gråblå gyttja, släpa med djupt nedhängande flikar fram öfver den ändlösa staden.

I fjärran slitas molnen sönder mot de taggiga hustaken och de päronformade dropparne, som likt dunkelblå pärlor hänga i flikarnes kanter, falla af i stora klasar och försvinna ljudlöst i djupet.

En strimma af dager, så blek som ett förkväfdt skri, har skimrat fram genom refvorna i molnen. Men äfven skriet tystnar. En aflägsen klockton breder stilla frid öfver oro och larm. Aftonens torra höstlöf sjunka sakta ned öfver staden och lägga sig likt djupa skuggor tätt intill husen.

Då allt blifvit inbäddadt i de vissnade bladen, börjar en oro förspörjas som ville något arbeta sig upp ur de mörka massorna. De vaja hit och dit. Plötsligt brister täckelset på några ställen och kolade träskott höja sina spetsiga toppar.

Allt flere och flere trädskott skjuta fram. De växa allt högre och högre. De blifva till träd med knotiga grenar och med väldiga kronor, som högt däruppe i den dystert grönblå natten fläta sig in i hvarandra, tills de täcka hela staden med ett tätt hvalf som en ogenomtränglig urskog.

Där uppe ur virrvarret af sammanflätade svarta grenar komma skaror af stora djur på breda vingar och flyga fram och tillbaka under urskogens kronor. Deras flykt går ljudlöst i vida zigzagbågar och då den buktar sig ned mot jorden, glänsa giftgröna ögon fram ur deras små spetsiga hufvuden.

Emellanåt synes en eller annan af dem störta sig hufvudstupa ned i jättestadens haf liksom fiskmåsar då de få syn på ett byte. En kort stund äro de försvunna nere ibland husen, men så går deras flykt åter uppåt tills de försvinna under de svarta grenarnes mörker.

Men den ensamme nattvandraren, som trött skrider fram längs trottoiren, känner då den iskalla vindkåre de draga efter sig. Och fortsätter han fram till den plats, hvarifrån den sällsamma skepnaden flugit upp, finner han där liket af en man ur hvars nacke gapar ett sår med ljusröda läppar.

VISION.

Jag ser ett drakskepp jaga ett lättfånget byte. Skeppet är ljusblått och det plöjer ett rödt hafs vågor. Dess byte är en hvit hval som genomborrats af en harpun.

Jag vet ej, hvarför icke drakskeppet når fram till hvalen? Den simmar tätt framför dess bog och sprutar det röda vattnet högt upp mot skyn.

Är det månne därför att kring skeppets akter hafvets alla onda väsen samlats? Jag ser kvinnor bleka som liken på hafvets botten. Jag ser män mörka som hafvets tång.

Ve dig seglare!

Jag ser alltjämt nya varelser dyka upp kring dina skummande sidor. Jag ser stora hufvuden betäckta med bruna bölder och med purpurröda munnar som vilja framstöta vilda skri.

Den hvita hvalen simmar alltjämt framom.

Jag ser hästar med människokroppar som ur vridna lurar framtvinga mullrande åskor och sprutande blixtar.

Jag ser allt som förruttnat på hafvets botten komma upp till dess yta likt stora simmande öar. Männen på drakens skepp sjunka vanmäktiga ned.

Den hvita hvalen!? . . . Har den räddat sig undan förföljaren? . . . Den är borta.

Jag ser draken törna mot en klippa. Den skjuter högt upp på klippans rygg. Den står där lyftad upp ur vågorna.

Hafvets vatten sjunker tillbaka. Det sjunker allt djupare och djupare. Jag kan ej längre se det. Har hafvet kanske ingen botten?

Klippan har blifvit till en hög fjälltopp, betäckt med evig snö. Dess spets har genomborrat drakskeppets köl.

O, människa!

Blicka icke ned i ditt inre i den afgrund som en gång varit ett haf. Blicka ej dit ned, ty du måste då för alltid bära ett anlete förvridet af fasa.

VENUS OCH LIEMANNEN.

Venus hade en gång tröttnat på allt hvad män heter.

Hon fann dem alla lika enfaldiga vare sig de bodde i himlen eller på jorden. Ingen af dem hade en aning om hvad kärlek är.

Då tog hon en afton och gick ut på landsvägen, hoppade öfver diket och satte sig med ryggen mot en gärdesgård.

Här satt hon både länge och väl, fast det var kusligt och sent på hösten. Hvem hon väntade på? Ja, det var svårt att få veta, ty hon visste det inte själf.

Slutligen kom där en längs vägen. Venus hade sett honom redan långt borta där vägen krökte. Hon hade sett att han var lång och smärt.

Nu satt hon där med nedböjdt hufvud, tittade envist på sina genomblötta skor samt repade gräs med bägge händerna.

Han kom allt närmare och närmare. Hon kunde höra att det skramlade när han gick. Det lät som bure han en knippe träslefvar.

Med långa, släpande steg gick han sin väg rakt fram.

Inte förr än han nästan passerat den plats där Venus satt, kunde han förmå sig att titta upp.

Med detsamma hon fick syn på honom, spratt hon upp ur sin sittande ställning. I nästa ögonblick hade hon med ett skutt hoppat öfver diket och upp på landsvägen.

— Nej, se god dag fader Död, sade hon storskrattande och högg tag i armen på honom. Är du ute och traskar i den här lervällingen?

— Ja, min fru, svarade gubben undergifvet. Ju värre väglaget är, dess mer får man traska efter vanligheten. Höst och vår är det alltid värst.

— Hvar har du nu varit?

— Jag har varit och hemtat en liten torparesjäl där borta i dalkjusan.

— Och hvart går du hän?

— Jag måste knoga hela natten, ty jag skall bort till en gammal rik godsägareänka som bor på andra sidan det där höga fjället. Hon blir färdig fram på morgonkvisten.

— Då följer jag med! utropade Venus. Om du tillåter, nota bene?

— Hvarför skulle jag neka er det? Ni får gå så långt ni orkar, min fru.

— Det blir min sak.

Hon bugade sig för honom med öfverdrifven artighet, i det hon sträckte ut vänstra armen, hvilken hon böjde fram emot honom så att den liknade grepen på en lerkruka.

— Min arm, var så god.

Men då gubben skulle få fram sin högra arm, visade sig det ha sina svårigheter. Ty då han slog tillbaka den långa gröna kappan, befanns det, att det var just på den armen han bar lien.

Han flyttade emellertid vapnet försiktigt öfver på andra sidan, där han placerade det så att det doldes i kappans veck. Fast baktill spetade det ut något litet, så att det såg ut som ginge han och stödde sig på en lång värja.

Därpå lät han sin högra arm glida in under armbågen på Venus och så tog deras vandring sin början.

Venus fick klifva ut så mycket hon förmådde för att hålla jämna steg med sin kavaljer. Men

hon klef på och tyckte att promenaden var ganska lustig.

Litet underligt var det visserligen att känna gubbens kalla benknotor mot sin varma arm. Men det svalkade som då man lutar sin alltför varma panna mot ett järngaller.

Då de gått ett stycke under tystnad, tog hon åter upp samtalet.

— Hvarför ser man aldrig till dig nu för tiden uppe hos oss?

— Hvad har jag bland de odödlige att göra? Jag måste hållas här nere på jorden för att sköta mitt värf. Inte blir man glad däraf, men efter jag nu en gång åtagit mig det . . .

— Det hindrar alls icke att du emellanåt kan slå dig lös och titta in till oss för att muntra upp dig litet. Du är en sådan originell varelse att det inte kunde skada att få se dig någon gång.

Fader Död tyckte visserligen att det kunde haft sina sidor att få komma dit upp. Men han motsade ändock Venus. Han tänkte nämligen på hvilken komisk figur han skulle göra om han kom i lag med alla dessa lefnadsglada gudar och gudinnor.

Men hur det var, kände han huru värmen från hennes finhylta kvinnoarm steg upp genom hans kalla kotor och genomträngde dem allt mera — och hans motstånd försvagades så småningom. Helt gaf han dock icke med sig.

Han blef emellertid allt muntrare och språksammare och började slutligen berätta historier för Venus så att hon kiknade af skratt. Det var märkvärdigt hvad han hade sett mycket och nästan allt hvad han hade sett föreföll Venus komiskt. Åtminstone så som gubben framställde det.

Så hade de vandrat hela natten och hade haft det ganska gemytligt. De visste ej ordet af förr än de stodo vid foten af det höga berget, öfver hvilket vägen gick fram.

Gubben sneglade emellanåt på sin följeslagerska, men hon tycktes ej märka det utan pratade blott allt lifligare.

Då de knogat sig upp för den första backen vid bergets fot, råkade Venus emellertid kasta en blick åt gubben till. Han uppfångade den. Och från det ögonblicket teg han.

De vandrade vidare under tystnad. Men ju högre de stego desto mera tryckande blef tystnaden.

Det hade redan börjat att dagas. Småfåglarne kvittrade till här och hvar mellan träden. Långt borta förde en kråka oväsen.

Då de kommo så högt upp att skogen glesnade, syntes den kommande dagens röda diadem ofvan horisonten.

Och när de hunnit ända dit, där blott den späda björkskogen växer, då stod solen redan en handsbredd uppe på himlen.

— Här tror jag vi sätta oss ett tag, sade Venus.

— Ja, låt oss göra det, svarade gubben.

Den gamle sökte upp åt sig en stor tufva, så stor att två mycket väl kunde sitta på den. Men Venus var envis och satte sig på en mindre tufva en liten bit därifrån.

Knappast hade hon satt sig ned förr än hon sprang upp igen.

— Nej, se där hör jag en fjällbäck forsa!

Och med detsamma hade hon kilat bort till bäcken för att dricka ur den med sin böjda hand.

Fader Död satt kvar på sin tufva.

Han kunde ej förstå hvad det var som fattades honom. Han kände i sitt inre en oro som var honom alldeles främmande. Hans jämna, lugna sinnelag var bortblåst och ett tryckande svårmod hade fått makt med honom.

Men då Venus gick bort till bäcken började tvenne smärtans toner att höja sig ur hans inres djup. För hvarje steg hon tog blefvo dessa två skärande toner allt högre och högre. Då hon hukat sig ned vid bäcken, så att han ej längre såg henne, bröt en storm af smärtor lös.

Bröstkorgens förvittrade refben höjde och sänkte sig, liksom då hjärtat klappar så hårdt att

lungorna arbeta under högtryck. Men han hade ju hvarken hjärta eller lungor den gode fader Död.

Hvarje benknota i honom skälfde i frossbrytningar, hans panna kröntes af tindrande svettpärlor och hans högra arm — denna arm med hvilken han vidrört hennes, Gudinnans — glödde som hade den blifvit begjuten med flytande eld.

Så böjde han sitt hufvud ned emot sina händer och sjönk med en snyftning ned på tufvan där han setat. Hade han kunnat frampressa tårar skulle de säkerligen ha störtat fram mellan de glesa fingerkotorna.

En lång stund blef han liggande så, orörlig som hade han smält samman med jorden.

Då afbröts plötsligen den tunga tystnaden af en röst som klingade af glädje.

— Hvar är du, gubben min, jag ser inte till dig? ljöd det nedifrån bäcken.

— Här, här... svarade den gamle svagt och sökte sätta sig upp. Men han föll tillbaka ned på marken, fäktande med armarne.

Venus var redan på väg bort till honom i fullt språng. Han hörde vinden hvina om hennes härliga lemmar.

Hvad var detta? Han kunde ej se något. Det hade plötsligt blifvit svart natt omkring honom. Och han hade ju dock nyss kunnat se solen.

— Har det blifvit natt igen? frågade han Venus, då hon hördes närma sig.

— Natt? Hvad tänker du på? Solen strålar ju som jag aldrig sett henne stråla förr, åtminstone aldrig här nere på jorden.

— Det kan jag ej förstå.

— Känner du inte hur den bränner på din kind? frågade Venus och lutade sig ned emot honom.

— Jo, jo, nu känner jag det.

Men det var ej solen utan hennes varma andedräkt han kände på sin kind.

Ingen sol kunde kännas skönare för honom än hennes närvaro. Nu när han åter hade henne vid sin sida, var det som hade all jordens värme strömmat upp igenom honom.

— Men är det då möjligt? frågade han sig själf. Har jag blifvit blind?

— Har du någonsin kunnat se? frågade hon.

— Visst har jag det! O, Venus . . . jag har ju kunnat se dig.

— Du säger det så underligt. Alldeles som om det skulle hafva någon betydelse för dig att du sett mig.

— Ja, Venus. Jag tror nästan att det är åsynen af dig som gjort mig blind.

— Så du pratar . . . Och Venus brast ut i ett klingande skratt. Nej det skulle vara allt för komiskt!

Men hennes skratt tystnade plötsligt. Hon såg benranglet framför sig vrida sig liksom i plågor.

Hon fann att hon gått för långt och en rodnad störtade upp mot hennes kinder.

Hade han verkligen blifvit kär i henne? Han, mannen med lien, förälskad i henne, kärlekens gudinna?

Hon nästan skämdes öfver att hon drifvit med honom. En känsla af medlidande med den arme trängde sig på henne.

Hon satte sig på tufvan bredvid honom.

Så sutto de en stund båda tysta.

Slutligen började han åter tala. Men han talade likt en drömgångare, som ej vet hvad orden väga:

— O, Venus! Nu känner jag åter solen lysa på min kind. Det är du som är solen.

— Nej, nej, den verkliga solen är långt bättre än jag.

— Jag vill gärna uthärda nattens mörker, blott jag känner dig i min närhet.

— Du skall åter bli seende. Du skall åter en gång skåda himlen och blommorna och det friska gräset.

— Hvad betyder allt det mot dig?

— Så får du inte tala. Du skall bli min vän, jag skall vara god emot dig.

— Din vänskap — är det allt, hvad du kan skänka mig?

— Kan du begära mera? Du vet ju... o, nej, nej det är omöjligt...

— En kyss! Kan du ej åtminstone låta mig kyssa dig en enda gång innan du lämnar mig?

Med ett skri hade Venus störtat upp. Hon skälfde vid blotta tanken på att vidröras af hans köttlösa mun. Hon tryckte sin hand mot sina läppar. Och likt en jagad hind rusade hon bort öfver högslätten.

Från den stunden vågar ej Venus nedstiga bland de dödlige. Hon får nöja sig med att skämta med Olympens gudar, så skrala de än äro.

*

Men där uppe bland tufvorna ligger ett förvittradt benrangel. Kring dess mun spelar ett stelnadt hånleende. Fingrarne hafva likt klor gräft sig sig in i mullen.

De tomma ögonhålorna blicka rätt in i den ljusblå himlen.

DEN ANDRE.

✣

Fragment af en berättelse.

Hur jag först lagt märke till honom, kan jag ej mera minnas.

Det händer ju ofta när man är ute bland människor, att en person som man träffat flerfaldiga gånger utan att egentligen fästa sig vid honom, oförmodadt får en alldeles särskild betydelse för en. Man tycker sig finna hos honom just det man själf alltjämt söker efter, och man förundrar sig öfver sig själf för det man så länge kunnat vara blind gent emot honom.

Och när man så i minnet vänder tillbaka till den tid då man först träffade honom, tycker man sig märka att man redan då haft en aning om hvem denna människa var. Och man tror sig kunnat spåra huru denna aning med hvarje sammanträffande växt sig allt starkare, tills den en dag förvandlats i visshet — och man har förvärfvat en ny vän.

Man har upplefvat en hel liten historia utan att man själf vetat af det.

Lika omärkligt som ett sådant vänskapsband någon gång knytes i ens okända inre, lika omärkligt blef jag så småningom medveten om hans tillvaro och knöt min första bekantskap med honom, hvilken jag här kallar Den andre.

*

Det är möjligt att jag i åratal anat att han fanns där. Men denna aning har då varit så svag att jag nu ej kan uppspåra dess början.

Det är först längre fram, vid den tidpunkt då jag just genomgått en svår kris i mitt lif, som jag numera kan minnas de första tecken medels hvilka han tillkännagaf sig för mig.

Jag måste ha varit sjuk en längre tid innan detta skedde. Ej sjuk så att jag själf och andra kunde märka det. Det tycks ha varit en dold sjukdom, hvilken endast yppade sig som ett stilla svårmod.

Jag hade då ännu en del vänner och bekanta som jag någon gång sammanträffade med. Men jag tillbrakte det mesta af min tid i ensamhet uppe på mina rum eller ute i den gamla parken tätt bredvid min bostad.

Måhända hade min hälsa angripits af den fuktiga luften inne under de stora hundraåriga träden? Jag vet ej hvarför, men jag tyckte mest om att vistas i de mörka alléerna längst bort i parken.

Här gick jag sakta fram och tillbaka under de täta löfhvalfven. Den fuktiga kylan kändes skön, ty mitt hufvud brände och mina pulsar bultade.

Hvad var det som bragt mig i detta tillstånd af förtviflan? Det kan ju göra detsamma, ty sin djupaste smärta kan man ej beskrifva.

Jag vandrade dag för dag utmed de knotiga svartgröna stammarne, hvilkas rötter liknade jätteklor som huggit sig in i jorden. Emellanåt stannade jag under dessa vandringar och kunde stå stilla långa stunder. Oftast stannade jag vid den lilla dammen längst bort, där trädraderna slutade.

Den var belägen vid en hög lodrätt klippa, öfver hvilken de sista träden bredde ut sina grenar så att de bildade en stor nisch. Och midt i denna dunkla nisch låg den lilla fyrkantiga dammen med sitt svarta stillastående vatten.

Här stannade jag och blickade ned i vattnet. När det var gråa dagar, såg jag endast den släta vattenytan. Men då det var klart och solen sken

ofvanför träden kunde jag se hela det stora löfhvalfvet vändt upp och ned i dammen. Jag såg den lilla blåa fliken af himlen högt upp där grenarne ej fullt nådde fram till hvarandra. Och tätt bredvid mig såg jag min egen bild återspeglad i vattnet.

Jag säger min egen bild, ty jag trodde till en början att det var mig själf jag såg därnere. Det gick veckor, ja månader innan jag så småningom uppdagade att den bild som syntes i vattnet ej var fullt lika mig själf.

Först kände jag det endast instinktlikt. Jag kunde ej bestämt säga hvari olikheten bestod. Jag sökte äfven bortförklara det därmed, att ingen reflexbild återgifver ens drag fullt troget.

Jag tänkte på dessa självporträtt dem de store renässancemästarne utfört efter spegelbilder. De ha alltid något kallt, spöklikt öfver sig, dessa målningar. Men betraktar man en sådan målning i en spegel, återger denna spegelbild just dessa drag, hvilka konstnären själf ej kunnat uppfånga hos den ursprungliga bilden och som orsakat, att man i självporträttet ej finner den värme och lifsglöd man väntat. Ur spegelbilden af porträttet ser man därför konstnären-människan själf träda sig till mötes sådan han i verkligheten var, då han för ett par hundra år sedan satt sig framför en spegel för att på duken fästa sina egna drag.

Jag sökte sålunda lugna mig själf beträffande olikheten mellan mig och den bild jag såg där nere i dammen. Men det dröjde ej länge innan jag upptäckte att under det jag själf ej förändrades, bilden där nere med hvarje dag blef allt mer och mer olik mig.

Den dag då jag slutligen kom till visshet härom kände jag blodet stelna i mina ådror.

Jag hade kommit ned till dammen i en fridfull sinnesstämning. Jag kände att mitt ansikte hade ett uttryck af behärskad lycka. Men då jag betraktade bilden, märkte jag att den hade ett dystert och trumpet utseende, ja, jag såg tydligt att dess panna var rynkad.

Undrande lyfte jag min hand och strök sakta öfver min panna. Den var som vanligt slät, utan hvarje rynka.

Det fanns ej ett spår af strömdrag i vattnet. Dammens yta krusades ej af en den minsta vindkåre. Den låg där i sin orörliga glans som vanligt. Och dock såg jag bilden där nere fortfarande med samma af djupa veck hopdragna panna.

Är det väl att undra på att jag betogs af ångest? Jag vacklade och hade så när fallit framstupa i dammen. Men jag lyckades sansa mig och tog stapplande några steg baklänges.

Jag hade tydligt sett att bilden där nere var någon annan än jag själf. Den hade blickat på mig med stora bedjande ögon, liksom önskade den något af mig eller ville väcka mitt medlidande.

Jag greps af denna ångest som faller öfver en då man står inför det stora okända, inför hvilket alla ens vanliga självbevarelsemedel äro otillräckliga. Det tycktes mig som hade denna varelse från en främmande värld med ett enda ord kunnat upplösa eller spränga alla min tankes förskansningar, bringa mig till förtviflan öfver mig själf.

De nästa dagarne höll jag mig borta från dammen. Men för hvarje dag som gick erinrade jag mig allt starkare detta uttryck af sorg, som återgafs af hvart enda drag i den främmandes anlete. Jag öfvervann min fruktan, och en känsla af medlidande med honom bemäktigade sig mig.

Alla mina tankar kretsade kring denne okände. Jag sysselsatte mig så mycket med honom, att det till slut var som hade vi redan länge varit bekanta.

Ett begär att återse honom uppstod så småningom hos mig. Jag blygdes öfver den ångest jag låtit få makt med mig. Hvad han än ville — icke kunde det vara något som innebar en fara för mig? Hade han kanske något viktigt meddelande att bringa mig?

En dag stod jag åter vid dammen. Hans

anlete var ej längre dystert. Det var lugnt, fast blekt och melankoliskt.

Så stod jag där dag för dag och betraktade honom. Han var alltjämt densamme. Hade han märkt att han första gången injagade förfäran hos mig? Vågade han nu ej göra det minsta steg till ett närmande?

Detta vårt tysta betraktande af hvarandra fortsattes en tid bortåt. Vi blefvo så förtrogna, att vi af blickar och ansiktsuttryck började kunna läsa hvarandras tankar.

En önskan att verkligen kunna meddela mig med honom uppstod hos mig. Och jag trodde mig märka att han hade samma åstundan. Men huru detta skulle låta sig göra, kunde jag ej förstå.

Emellertid greps jag ånyo af denna ängslan och oro som hans första framträdande vållat mig. Jag sökte frigöra mig från honom genom att motarbeta den känsla af medlidande han väckt hos mig. Kanhända innebar bekantskapen med honom en större fara än jag ens anade?

Men allt var förgäfves. Jag märkte att mina kroppskrafter aftogo för hvarje dag.

*

Under ett par af dessa dagar, då tviflet fått öfverhand med mig, hade jag ej uppsökt honom vid dammen.

Jag satt en morgon på en af de stora trädrötterna vid foten af en af de äldre almarna inne i allén. Jag hade suttit en stund och öfverlagt med mig själf om jag borde gå fram till dammen eller ej, och hade till sist beslutat mig för att göra det.

Jag satt dock ännu kvar och betraktade från min plats inne i den mörka hålvägen den flik af parken, som var synlig utanför ingången till allén.

Under det att mina ögon insögo den friska glädtighet som strömmade dem till mötes från de sammetssläta, solbeglänsta gräsmattorna och de i höstrodnad prunkande trädgrupperna hade jag

likväl en förnimmelse af att något försiggick tätt invid mig. Det var som hade den fuktiga myllan vid mina fötter börjat höja sig, som om någon sökte arbeta sig upp ur jorden.

Dock fortfor jag envist att betrakta de små späda asparne med sina darrande röda blad och de yfviga hängbjörkarne, från hvilka ett regn af gula gnistor tycktes flyta ned mot den klargröna gräsmattan.

Först då det blef alldeles stilla bredvid mig kunde jag förmå mig att rikta mina blickar nedåt.

Jag blef ej förvånad. Det var som hade jag blott väntat detta: öfverkroppen af en människa hade växt fram ur jorden.

Jag såg ett hufvud med svart tofvigt hår, ett bart bröst och ett par armar som stödde sig med armbågarne mot myllan.

Det var som såge jag en människa, hvilken blifvit afskuren där bröstet slutade, stå framför mig på marken. Så tätt slöt sig hans kropp och jorden till hvarandra.

Ansiktet höll han bortvändt. Jag såg endast en del af kinden.

Men då han med en långsamhet som en sjukling, hvilken vrider sig på sjukbädden, vände sitt bleka ansikte upp emot mig, då kände jag genast igen honom.

Det var Han, hvars bild jag så ofta betraktat i dammen.

*

Han slog upp sina ögonlock och fästade på mig ett par ögon, ur hvilka all glans för längesedan utsinat.

Han frågade mig sakta:

— Du har önskat tala vid mig?

— Hafva vi inte så mycket att säga hvarandra som ej kan sägas med blickar och anletsdrag?

— Ju mindre vi samtala dess bättre för dig.

— Hå! Jag tänker inte på mig själf. Bördor är jag van att bära.

— Det finns bördor under hvilka ingen människa uthärdar. Vi, som ej kunna dö, för oss är det något annat.

— Kan du inte dö?

— Lika litet som jorden . . . eller solen.

— Är det din tyngsta börda?

— Den allra tyngsta.

— Och vi människor, vi som frukta döden!

— Därför att Ni ej äro medvetna om ert verkliga lif, det som kommer från en evighet och fortsätter till en annan. Därför att Ni ej kunna föreställa er hvad som kommer efter döden. Om ni kände lifvet så som jag känner det, skulle ni finna att det att alltjämt dö, det är det skönsta lifvet har att bjuda . . . åt er.

— Än åt dig då?

— Mig bjuder lifvet ingen förändring. Mig är den enda lyckan alltjämt förvägrad.

Jag teg. Ty genom hans utsinade pupiller tyckte jag mig blicka ned i en afgrund så djup, att mina ögon, dessa ögon som ju dock nå ända till det yttersta af himlens stjärnor, de kunde ej framtränga till den afgrundens slut.

Åter vände jag mig till honom:

— Din önskan att få dö, kan den ej uppfyllas?

— Nej, inte så länge jag förblir den jag är.

— Hur så?

— Vet du inte att jag alltid måste följa dig som vore jag din skugga? Då du går trampa dina fötter emot mina. Jag skrider fram i jorden, liksom du genom luften. Så länge du är en människa måste jag följa dig. Efteråt skall jag följa någon annan, för så vidt ej . . .

— Finns det då ingen som kan bringa dig hjälp?

— Jo . . . men endast en människa.

— En människa? . . . Kan jag göra det?

— Jag vet ej om du kan det.

— Säg mig då huru?

— Om jag besvarar din fråga kan jag bringa en olycka öfver dig.

— Jag fruktar ej mera.

— Men om jag framställer en begäran som jag vet att du inte kan uppfylla?

— Jag vill att du säger mig den.

— Vill du?

— Ja.

Han böjde ned sitt hufvud och förblef tyst en stund. Jag trodde att han ännu betänkte sig. Men så sade han det helt sakta, så att vindens prassel högt uppe i trädens kronor nästan förtog ljudet af hans ord:

— Att byta tillvaro med mig.

*

Några ögonblick tego vi båda.

Så började han åter att tala, sakta nästan bedjande:

— Jag vet att det är en begäran som ingen människa kan uppfylla. Jag väntar därför inte att du skall göra det. Men jag har velat säga dig detta, på det du må veta den hemlighet som skiljer mig från alla andra. Jag ber dig endast att någon gång få träffa dig, att få samtala med dig, så att jag åtminstone i tanken kan få njuta af det lif ni människor lefva.

Detta kunde jag ju inte neka honom, ty han hade väckt min medkänsla i högre grad än jag ville tillstå för mig själf.

Han var mig så främmande. Dock kände jag mig så starkt dragen till honom, liksom då man står inför en fara man finner den skön och berusas af den blott man öppet ser den i ansiktet.

Och då han ånyo framställde sin begäran började jag berätta för honom om människornas lif, hur de alltjämt måste kämpa, hur alla deras förhoppningar alltjämt härjas, hur sorgen ständigt blir den enda lön som är dem beskärd.

Då klarnade hans anlete för en stund. Det strålade af en stilla glädje. Han hänfördes af allt hvad jag berättade honom. Han sade mig, att detta var dock det allra skönsta i lifvet.

Jag kunde ej undgå att lofva honom att han ofta skulle få träffa mig. Och han böjde sig upp emot mig med en tacksamhet så innerlig och så varm — samt räckte mig sin hand.

Utan att ana något räckte jag honom min. Han tryckte den blott ett ögonblick, men han tryckte den så hårdt att den blef iskall som handen på ett lik.

Han hade försvunnit likt en dimma som sugits upp af jorden.

6000194059
Göteborgs universitetsbibliotek